

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1881 til 31te Marts 1882.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1 ff.)

Solfstein-Ledreborg: Paa den ifjor vedtagne Finantslov var den samlede Indtægt — fradraget Indtægten under § 10, som vi pleie at drage fra — 45,700,000 Kr., og den samlede Udgift, fradraget Udgiften til offentlige Arbejder osv. paa § 27, 37 Mill. Kr. Det samlede Overskud paa den vedtagne Finantslov bliver altsaa 7,800,000 Kr. eller henimod 8 Mill. Kr. Sammenholde vi dermed den iaar forelagte, altsaa ikke vedtagne Finantslov, stiller Forholdet sig saaledes, at Indtægten udgjør 49,900,000 Kr., altsaa omtrent 50 Mill. Kr.; fradraget Indtægten paa § 10, nemlig 1,500,000 Kr., udgjør den 48,300,000 Kr. Udgiften paa det forelagte Lovforslag udgjør 48,600,000 Kr. Fradrages ogsaa her de meget betydelige Udgifter paa § 27 med 6,200,000 Kr., faae vi tilbage 42,100,000 Kr., som draget fra Indtægten giver et Overskud allerede nu af over 6 Millioner Kr. Det er den finantsielle Status i dette Dieblit, hvis Finantsloven bliver vedtagen, saaledes som den er forelagt, et finantsielt Overskud af 6 Millioner Kr. Naar man imidlertid tager Hensyn til, at denne Finantslov ligesom samtlige tidligere Finantslove er affattet saaledes, at man maa antage, at Regjeringen ikke venter at faae alle de Millioner, den forlanger paa Finantsloven — og der er jo allerede paa §§ 26 og 27, navnlig paa § 26, saa mange Millioner, at jeg ikke tror, at Nogen her i Salen er i Tvivl om, at de ikke blive bevilgede — vil, selv om enkelte Forholdelser finde Sted, det samlede Overskud ved Aarets Slutning rimeligvis blive omtrent ligesom ifjor, idet det jo maa kunne ventes, at der bliver et Overskud af ca. 8 Millioner Kr. igjen i Aar, eller ialtsald imellem 6 og 8 Millioner Kr. Jeg erindrer nok, at den ærede Conseilspræsident ifjor, da han forelagde Finantsloven med et allerede dengang betydeligt Overskud, udtalte, at han haabede, at det vilde være forsvundet til Aarets Slutning, idet man maatte tage Hensyn til, at han samtidig havde forelagt en Del særlige Love, hvis Vedtagelse vilde medføre, at Overskudet blev spist op. Dette Haab er som bekendt ikke gaaet i Opfyldelse; thi skøndt der ifjor blev vedtaget flere Love, der medførte betydelige Udgifter, saavel de militære Love som nogle betydeligere Lønningslove, blev Resultatet dog ifjor, at vi endte med nogle Millioners større Overskud end det, der fremgik af det forelagte Finantslovsforslag. Finantsministeren har derfor heller ikke iaar udtalt nogen saadan Forventning; han har været forsigtigere, og jeg antager, at det er, fordi han har

erkjendt, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at dette Overskud vil forsvinde iaar, saaledes som det forsvandt ifjor. Han har maaste snarere været sig bevidst, at det vil blive lavere. Dette Overskud af mellem 6 og 8 Millioner, som man altsaa maa regne med, naar man vil bestemme det foreliggende Budget, — dette sandsynlige Overskud har foranlediget den høitærede Minister til at udtale, at den nuværende finantsielle Status var gunstig — jeg tror, at det var det Udtryk, den høitærede Minister brugte, — og jeg vil ogsaa indrømme, at det er i og for sig en gunstig finantsiel Status, men det kommer jo an paa, hvad man forstaaer ved en „gunstig“ finantsiel Status. Jeg skal sige til, at den er saameget mere gunstig, som vi troede, at der var udgaaet et ikke ringe Beløb af Reservecapital, og der ikke destomindre findes i Statskassen, naar Reservecapital og Kassebeholdningen sammenlægges, en Beholdning af henimod 50 Millioner Kr., hvis jeg ikke har regnet feil. Spørgsmaalet er altsaa, hvad man forstaaer ved en gunstig finantsiel Status. Naar man læser Budgettet igjennem, saa viser det sig, at Ministeriet forstaaer Ordet „gunstig“ saaledes, at det betydelige Overskud fritager Finantsbestyrelsen for at være særdeles sparsommelig og tværtimod giver den en Slags Berettigelse eller maaste endogfaa en Opfordring til at gaa videre i Retning af Udgifter, til at forlange større Bevillinger end de sædvanlige, altsaa indrømmer den en Fritagelse for at spare. Dette vil fremgaa baade af Kultusministerens Budget, som er betydelig større end ifjor, over en Million Kr. større, og af Budgettet paa § 23, som jo er voget i en meget betydelig Grad som Følge af vedtagne Organisationsbestemmelser og som Følge af nye Planer med Hensyn til en Forstærkning af Søværnet, saavel som af Budgettet paa § 26. Heri maa jeg strax for mit Vedkommende erklære mig fuldstændig uenig; det, at Budgettet viser et Overskud af 8 Mill., eller, for at holde os til det laveste Tal, 6 Mill., er saa langt fra at være en Opfordring for Finantsbestyrelsen til ikke at spare, at det tværtimod paalægger Finantsbestyrelsen i Landet den Pligt at indføre virkelige Beparelser. Naar jeg taler om virkelige Beparelser, mener jeg ikke eller dog ikke saameget Beparelser for Statskassen, thi disse, der kun gaa ud paa at undlade at bevilge visse Udgifter eller paa at nedsette visse bestaaende Udgifter, ere ikke altid i nationaløkonomisk Forstand virkelige Beparelser. Enhver virkelig Beparelse for Statskassen indeholder kun en Mulighed for en virkelig nationaløkonomisk Beparelse. Det er en Ting, jeg tror det er nødvendigt at fremhæve, som jeg ogsaa har gjort tidligere, thi det er en af de Grundsaetninger, der synes mest imod i repræsentative Forsamlinger. Man lægger for megen Vægt paa de Beparelser, der opnaas for et enkelt Aar for